

## פסק דין

בפני תביעה על סך 210,000 ₪ שהוגשה כנגד הנתבעת בכובעה ככונסת נכסים בטענה להפרת התחייבותה כלפי התובעים באופן שבו פעלה בכספים שבקופת הכינוס.

### רקע

1. תולדתו של ההליך בתביעת גירושין שהגיש נאנאנא, מרשה של הנתבעת (להלן – "נאנאנא"), כנגד אשתו לשעבר אאאאא, בתם של התובעים (להלן – "אאאאא") (להלן – "בני הזוג").
2. בני הזוג נישאו בשנת 1998 ובשנת 2000 רכשו דירת מגורים משותפת ברחוב --- בתל אביב תמורת \$140,000 (להלן – "הדירה"). לצורך רכישת הדירה נטלו בני הזוג משכנתא מבנק משכן בסך של כ- \$85,000 והיתרה שולמה על ידי התובעים כהלוואה בנוסף למימון שיפוץ הדירה (כפי שנקבע בפסק דין חלוט של בית המשפט לענייני משפחה).  
לצורך הסדרת החזר ההלוואות הופקדו בידי התובעים הסכמים לתשלום הסך של \$150,000, ולהבטחת ההתחייבויות נרשם משכון לטובת התובעים ביום 16.11.04 ללא הגבלת סכום (להלן – "המשכון"). יצוין כי בידי התובעים שלושה הסכמי הלוואה אך נאנאנא חתום רק על שניים מבין השלושה בסכום כולל של 166,600 ₪.
3. חיי בני הזוג עלו על שרטון ונאנאנא הגיש תביעת גירושין לבית הדין הרבני.  
בדיון שהתקיים בבית הדין ביום 16.3.11 הגיעו הצדדים להסכמה שקיבלה תוקף פסק דין, ועיקריה הם מכירת הדירה וחלוקת התמורה באופן שווה לאחר ניכוי החובות הרובצים על הדירה ומינוי באי כוח הצדדים ככונסי הנכסים לצורך הליך המכירה. במסגרת ההסכמות צוין כי במהלך הדיון נטענה טענה לקיומם של חובות לצדדים שלישיים אשר רשאים לתבוע את נשייתם בבית המשפט המוסמך.  
לימים שוחרר עו"ד מדר מתפקידו ככונס הנכסים, על-פי בקשתו, וביום 8.1.12 אישר בית הדין את הסכמת הצדדים כי הנתבעת תישאר בתפקידה ככונסת הנכסים לבדה.
4. ביום 24.3.11 התגרשו בני הזוג זמ"ז.
5. בחודש אוקטובר 2011 הגישו התובעים תביעה לבית המשפט לענייני משפחה כנגד נאנאנא. במהלך הדיון שהתקיים בבית המשפט ביום 18.12.11 הצהירה הנתבעת לפרוטוקול כי הכספים שיתקבלו ממכירת הדירה יישארו בנאמנות עד לבירור תביעתם של התובעים.
6. בה בעת פנתה הנתבעת לבית הדין הרבני בבקשה לבטל את המשכון שנרשם לטובת התובעים, ובית הדין נעתר לבקשתה במעמד צד אחד והורה על ביטול המשכון ביום 8.2.12.  
בהחלטתו קבע אב בית הדין כי כספי התמורה ממכירת הדירה יופקדו בחשבון נאמנות והתמורה תחולק בין הצדדים לאחר קבלת אישור בית הדין.

התובעים עתרו לבית המשפט העליון בשבתו כבג"צ בבקשה לביטול ההחלטה לביטול המשכון (להלן – "ההליך בבג"צ"), וביום 9.5.12 נדחתה הבקשה אגב הבהרת כב' השופט הנדל כי כספי התמורה אמורים להיות מופקדים בנאמנות לפי הנטען, ולכך תיתכן משמעות מעשית היה וטענות התובעים תתקבלנה בהליך בבית המשפט לענייני משפחה.

7. ביום 22.2.12 התקיימה התמחרות בין המציעים שהגישו הצעות לרכישת הדירה והצעתם של בני הזוג אֶלְיָאָה (להלן – "בני הזוג אֶלְיָאָה") שהועמדה על סך 1,430,000 ₪, נבחרה בהיותה הגבוהה ביותר.

ביום 1.4.12 נחתם הסכם מכר בין בני הזוג לבין בני הזוג אֶלְיָאָה.

ביום 30.4.12 אישר בית הדין הרבני את בקשת הנתבעת למכירת הדירה ועל החלטה זו הוגש ערעור לבית הדין הרבני הגדול. ביום 14.5.12 נדחה הערעור.

ביום 31.7.12 נמסרה החזקה בדירה לבני הזוג אֶלְיָאָה והעסקה הושלמה.

8. ביום 28.8.12 עתרה הנתבעת בבקשה לבית הדין הרבני להגדלת שכרה ככונסת נכסים בשיעור 4% כשהתוספת תשולם מחלקה של אֶלְיָאָה. הבקשה אושרה וביום 19.9.12 משכה הנתבעת מקופת הכינוס סכום של 86,924 ₪ עבור שכר טרחתה.

9. ביום 30.1.13 הגישה הנתבעת בקשה לאישור חלוקת כספי הנאמנות שבקופת הכינוס פרט לסכום של 567,000 ₪, המהווים \$150,000 שעליהם נרשם המשכון נשוא ההליך בבית המשפט לענייני משפחה.

ביום 14.2.13 הועברה הבקשה לתגובת עו"ד מדר אשר התנגד לה.

ביום 5.3.13 נעתר בית הדין הרבני לבקשה והורה על העברת כספי הנאמנות שבקופת הכינוס לצדדים למעט סך של 567,000 ובקיזוז הסכום של 9,750 ₪ מחלקה של אֶלְיָאָה בגין דמי השימוש שנפסקו לטֶאטֶא.

למחרת, ביום 6.3.13, הגישו התובעים בקשה להורות על ביטול ההחלטה ובאותו היום דחה בית הדין את הבקשה.

במועד זה משכה הנתבעת עבור חשבון הנאמנות שפתחה עבור טֶאטֶא סך של 260,958 ₪ בשתי העברות (9,750 ₪ ו- 251,208 ₪).

ביום 7.3.13 העבירה הנתבעת מחשבון הנאמנות שפתחה עבור טֶאטֶא סך של 29,250 ₪ ישירות לפקודתה בגין שכר טרחה, וסך של 229,750 ₪ לפקודת אחיו של טֶאטֶא.

10. ביום 7.3.13 ניתן פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה המחייב את טֶאטֶא לשלם מחלקו לתובעים מחצית מהסכומים הבאים: סך של 80,080 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 1.9.00 וסך של 86,520 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 7.3.01.

עוד נקבע כי המומחה מטעם בית המשפט יעריך את שווי של השיפוץ וסכום זה יתווסף לסכומים שעל הנתבע להשיב לתובעים.

- על פסק דין זה הוגש ערעור מצד שני הצדדים.
- למחרת, ביום 8.3.13, פנה עו"ד מדר לנתבעת בבקשה שלא לשחרר את הכספים המוחזקים בנאמנות עד לסיום מלאכתו של בית המשפט לענייני משפחה בשומת עלות השיפוץ.
11. ביום 6.2.13 הגישו הרוכשים, בני הזוג יאיר ואילנה, תביעה לבית המשפט לתביעות קטנות כנגד הנתבעת וסכום של 25,000 ₪ לפיצוי בגין נזק בדירה.
12. ביום 19.3.13 הגישה הנתבעת דו"ח כינוס לבית הדין בצירוף בקשה לחלוקת הכספים שנותרו בקופת הכינוס בסך 567,000 ₪ זולת הסכומים הבאים: 178,000 ₪ לצורך פסק הדין בבית המשפט לענייני משפחה וסך של 25,000 ₪ עבור ההליך בבית המשפט לתביעות קטנות.
- ביום 3.4.13 אישר בית הדין את חלוקת הכספים המבוקשת וקבע כי חלקו הראשון של פסק הדין שהובא לעיונו על ידי ב"כ התובעים היה לנגד עיניו.
- ביום 4.4.13 הועבר לפקודת אחיו של יאיר סך של 106,880 ₪.
- ביום 8.4.13 הועבר לסכום של 258,500 ₪.
13. ביום 28.3.13 הגישו התובעים לבית משפט השלום בהרצליה תביעה לצו עשה כנגד הנתבעת ובית הדין הרבני. בתביעה התבקש סעד להשבת כספים שחולקו מקופת הכינוס להבטחת זכויותיהם של התובעים ולביצוע התשלומים בהתאם להחלטת הערכאות המוסמכות.
- בעקבות בקשת התובעים למחיקת התביעה הגיעו הצדדים להסכמה, שקיבלה תוקף של פסק דין, כי התביעה תידחה ללא צו להוצאות כאשר שאלת קיומו של מעשה בית דין הושארה להכרעת בית המשפט שבפניו תוגש התביעה הכספית.
- במסגרת ההליך דן העלתה הנתבעת טענה מקדמית לדחייה על הסף מפאת מעשה בית דין. המותב הקודם שדן בתיק, כב' השופטת הר-ציון, דחתה את הטענה וקבעה כי אין לראות בהחלטת בית המשפט בתביעה לצו עשה כמעשה בית דין המונע מהתובעים להגיש תביעתם.
14. ביום 28.4.13 נקטו התובעים בהליכי הוצאה לפועל כנגד יאיר ואילנה.
15. ביום 30.4.13 פנתה הנתבעת לבית הדין הרבני בבקשה לשחרור הכספים שיועדו לתובעים.
- ביום 6.5.13 אישר בית הדין את שחרור הסכום של 178,000 ₪ לצורך ביצוע התשלום לפי פסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה.
16. ביום 1.9.13 ניתן פסק הדין בתביעת בני הזוג יאיר ואילנה בבית המשפט לתביעות קטנות אשר קיבל את התביעה בחלקה כנגד הנתבעת משזו נכנסה בנעלי בעלי הדירה, ודחה את התביעה כנגד יאיר. כב' השופטת קינן הורתה לנתבעת לשלם מכספי הכינוס סך של 7,100 ₪ כפיצוי בגין התריס השבור כאשר היא מציינת כי במהלך הדיון טען בפניה התובע כי הוא סבור שהתריס נשבר כתוצאה מפריצה לדירה במהלכה הוכנסו לדירה חפצים של יאיר ואילנה.

לאחר מתן פסק הדין ובהתאם להנחיית בית המשפט לתביעות קטנות פנתה הנתבעת לבית הדין הרבני בבקשה למתן הוראות. בבקשה מפרטת הנתבעת כי הכספים היחידים הנמצאים בקופת הכינוס הם הכספים שעוכבו עד לבירור התביעה אשר קוזזו מחלקה של ₪.

ביום 23.10.13 הורה בית הדין הרבני לנתבעת להותיר בקופת הכינוס סך של 3,550 ₪ מתוך הסכום של 25,000 ₪ והיתרה תועבר לידי עו"ד מדר.

בעקבות החלטה זו פנתה הנתבעת לבית הדין בבקשה למתן הוראות בטענה כי הותרת הסך של 3,550 ₪ בקופת הכינוס אינה מתיישבת עם פסק הדין מיום 1.9.13 תוך שהיא מטעימה כי בית המשפט לתביעות קטנות לא קבע מי הגורם לנזקים. עוד הבהירה כי במועד הבקשה נותר בקופת הכינוס סך של כ- 7,500 ₪ שעוכב על מנת להבטיח את תשלום התביעה.

ביום 4.2.15 התקיים דיון בבית הדין ובפתחו הועלו "ספיחי עניין חלוקת הרכוש". במעמד זה קבע אב בית הדין שטסמן כי הסך של 7,000 ₪ בגין החוב לבני הזוג יישולם על ידי הצדדים בחלקים שווים. לפי החלטתו, ככל שהכספים שבקופת הכינוס שייכים לחלקה של ₪, הנתבעת תשלם מחצית מסכום זה וטאטא ישלם את המחצית השנייה. לאחר התשלום תעביר הנתבעת לכל אחד מהצדדים את יתרת הכספים המגיעים לו המצויים בקופת הכינוס.

ביום 10.2.15 העבירה הנתבעת מקופת הכינוס סך של 3,500 ₪ לפקודת בני הזוג אברמוב ויתרת הסכום שנותר הועבר לעו"ד מדר.

17. ביום 1.1.14 התקיים הדיון בבית המשפט המחוזי בפני כב' השופט שוחט, בערעורים ההדדיים שהגישו הצדדים על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה.

במהלך הדיון הגיעו הצדדים להסכמה, אשר קיבלה תוקף פסק דין, כי הערעורים יידחו ופסק הדין יבוצע כלשונו בחלק שטרם בוצע (נושא שמאות השיפוף) תוך מינוי שמאי שיישום את עלות השיפוף נכון לספטמבר 2003. הסכום שייקבע, בין על ידי השמאי ככל שיהיה מקובל על הצדדים ובין על ידי בית המשפט בסופו של הליך, מחציתו תשולם על ידי טאטא לתובעים בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מספטמבר 2003.

18. בית המשפט לענייני משפחה מינה את השמאי ארז ישר כמומחה מטעמו ובהתאם לחוות דעתו הוערכה עלות השיפוף בסך כולל של 525,234.5 ₪.

עם קבלת חוות הדעת ובחלוף המועד שנקצב לשאלות הבהרה פנה ב"כ התובעים לבית המשפט לענייני משפחה בבקשה להורות לנתבעת לשלם לתובעים את מחצית הסכום שנקבע בחוות הדעת בסך של 262,617.2 ₪ מתוך הכספים שנותרו בקופת הכינוס.

ביום 29.6.15 דחתה השופטת זייטניצקי רקובר את הבקשה וקבעה כי הנתבעת מונתה ככונסת נכסים על ידי בית הדין הרבני לצורך מכירת הדירה וכל הבקשות למתן הוראות הוגשו לערכאה זו והיא שנתנה את ההחלטות בנדון, ועל כן בקשה זו אין מקומה בתיק זה אלא בבית הדין הרבני אשר מינה את כונסת הנכסים.

19. ביום 8.7.15 ניתן צו כינוס לנכסיו של טאטא על-פי בקשתו.

20. ביום 8.9.15 השלים בית המשפט לענייני משפחה את פסק דינו וקבע כי התובעים זכאים לתשלום בסך 123,000 ₪ עבור עלות השיפוץ בצירוף הפרשי הצמדה מספטמבר 2003. ביום 9.10.15 תוקנה ההחלטה והוסף רכיב הריבית.

### טענות התובעים

21. התובעים מבקשים לחייב את הנתבעת בתשלום הסכום שנפסק לזכותם עבור עלות שיפוץ הדירה בהתאם להחלטות מיום 8.9.15 ומיום 9.10.15, בסך של 123,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מחודש ספטמבר 2003.

22. בתביעתם מייחסים התובעים לנתבעת התרשלות בניהול הכספים שהיו בקופת הכינוס, כשלעמדתם, הנתבעת מיהרה לשחרר את הכספים ולחלקם לצדדים בטרם הסתיים ההליך בבית המשפט לענייני משפחה.

התובעים טוענים כי התנהלות זו של הנתבעת עומדת בניגוד להצהרותיה בפני שלוש ערכאות שיפוט שונות כי הכספים יוותרו בנאמנות בקופת הכינוס עד לבירור תביעתם, וכתמימין מפנים לבקשת הנתבעת מיום 30.1.13, לסעיף 2 להסכמת הצדדים שקיבלה תוקף פסק דין מיום 16.3.11, ולפסיקת בג"צ מיום 9.5.12.

23. התובעים ממשיכים וטוענים כי ביום 18.3.13 הנתבעת הודיעה במכתבה לבא-כוחם כי בקופת הכינוס יישאר סכום של 567,000 ₪ אך במקביל ערכה דו"ח סותר בו ביקשה לחלק גם את הסכום הנ"ל בין הצדדים ולהותיר בקופת הכינוס סך של 178,000 ₪ מחלקו של **סאטאט** (הפעימה הראשונה של פסק הדין מיום 7.3.13) להבטחת זכויות התובעים בתביעתם. דו"ח זה, לגרסת התובעים, לא נשלח לעיונם ולתגובתם.

בהקשר זה מלינים התובעים כי אזכור הפעימה השנייה של פסק הדין בנושא שמאות השיפוץ '**הובלע**' על ידי הנתבעת בסעיף 11 של הדו"ח וזאת בהשוואה לכותרת המובלטת של סעיף 15 בו התבקש **סאטאט** הכספים. דפוס זה, לשיטתם, מאפיין את התנהלות הנתבעת שאף בתגובתה מיום 25.3.12 במסגרת ההליך בבג"צ דאגה להבליט את המשפט '**הסעד המבוקש הוא אקדמי-הדירה נמכרה**' על אף שחוזה המכר נחתם רק ביום 1.4.12 והוא הותנה באישור בית הדין אשר התקבל לאחר מכן וביום 30.4.12. התובעים סבורים כי שופטי ההרכב בבג"צ שהוטעו מטענה זו פסקו כי הנתבעת הבהירה כי הדירה נמכרה ועל כן מדובר בעתירה תיאורטית ובמעשה עשוי.

24. זאת ועוד התובעים טוענים כי הנתבעת הסתירה מידע רלוונטי מעיני בית הדין הרבני וכפועל יוצא לא שוקללו בהחלטותיו כל הנתונים שהיו צריכים לעמוד לנגד עיניו טרם אישור חלוקת הכספים.

25. התובעים מוסיפים וטוענים כי התנהלות הנתבעת בעניינם מודגשת ביתר-שאת על רקע האיפוק והמתניות בה פועלת הנתבעת כאשר מדובר בכספים שיועדו להבטיח את תביעת בני הזוג **סאטאט**, וכך הם מדגימים כי הנתבעת עיכבה מיוזמתה סך של 25,000 ₪ מחלקה של **סאטאט** עד לסיום ההליך בבית המשפט לתביעות קטנות כאשר בסופו של יום נקבע כי הרוכשים זכאים לפיצוי בסך 7,000 ₪. ביום 23.10.13 הורה בית הדין כי **סאטאט** תישא רק במחצית הסכום שנפסק ושאר

הסכום המעוכב ישוחרר לידיה. הנתבעת פנתה לבית הדין ולבית המשפט לתביעות קטנות בבקשה ליישב סתירה זו – אשר לפי תפיסת התובעים מלכתחילה לא הייתה קיימת, ובדרך זו עיכבה את כספיה של רצוצה במשך כשנה וחצי.

### טענות הנתבעת

26. הנתבעת מתנגדת לכל המיוחס לה בכתב התביעה כאשר חלק נכבד מסיכומיה מוקדש לתקיפת מהימנות גרסתו של התובע. לפי טענתה, התובע התגלה כסובל מפיגור קל וכמי שאינו מבין את תוכנם של המסמכים שצורפו לתצהירו ולפיכך יש להתעלם מכל האמור בתצהירו שאינו משקף את הבנתו או ידיעותיו.

עוד לטענתה, התובעים ביססו את גרסתם על עדות התובע שהינה עדות בעל-דין יחידה כשזו הותירה רושם בלתי אמין, ועל כן יש לזקוף לחובתם את הימנעותם מלהביא את התובעת 2 לעדות.

27. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי ההליך הנדון הינו אחד ממספר רב של הליכים משפטיים שנקטו התובעים כנגדה ואשר נדחו על ידי הערכאות בפניהם נדונו. החלטות אלו, לשיטתה, מקימות מעשה בית דין ודי בכך כדי לדחות את התביעה.

הנתבעת ממשיכה וטוענת כי הסמכות לדון בענייני הכינוס מסורה לבית הדין הרבני אשר מינה אותה ככונסת הנכסים למכירת הדירה, וככל שקיים חוב לתובעים הרי שאין מדובר בחוב הקשור לקופת הכינוס כי אם בחוב אישי של רצוצה. עוד טוענת הנתבעת בהקשר זה כי הסמכות העניינית לדון בטענות הנוגעות להפרת חובת נאמנות מסורה לבית המשפט המחוזי.

28. לגופו של עניין טוענת הנתבעת כי הסעד המבוקש מנוגד להסכמה הדיונית אליה הגיעו הצדדים בבית המשפט המחוזי ביום 1.1.14, ולפיה הסכום שייקבע בנושא שמאות השיפוץ מחציתו תשולם על ידי רצוצה לתובעים. מהסכמה זו למדה הנתבעת כי הכספים ישולמו ישירות על ידי רצוצה ולא מתוך כספי הכינוס, ולראיה התובעים נקטו בהליכי ההוצאה לפועל כנגד רצוצה.

29. הנתבעת דוחה את טענת הרשלנות שבבסיס התביעה ומבהירה כי הליך הכינוס התנהל ללא רבב ובאישורו של בית הדין הרבני לכל פעולה ופעולה. הנתבעת לא הסתירה מבית הדין את פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בו נקבע כי ימונה שמאי להערכת עלות השיפוץ, שכן קביעה זו אוזכרה במפורש בסעיף 11 של הדו"ח ובית הדין הרבני היה ער לכך בעת שאישר את חלוקת הכספים.

הנתבעת אף יוצאת חוצץ כנגד אשמתה בהסתרת הדו"ח שהוגש לבית הדין הרבני מעיני ב"כ התובעים, תוך שהיא מבהירה כי הדו"ח שהועבר לעו"ד מדר נערך על ידה לאחר החלטת בית הדין מיום 5.3.13 המאשרת את הותרת הסכום של 567,000 ₪ וחלוקת היתרה בין הצדדים.

30. לצד זאת מפנה הנתבעת טרונייתה כלפי התנהלותו של ב"כ התובעים אשר לגרסתה לא פעל בזמן אמת והגיש בקשות להותרת הסכום עבור עלות השיפוץ בקופת הכינוס, על אף שידע מה סטטוס הכספים בכל רגע נתון. הנתבעת מציינת כי ביום 23.10.13, בעת שאושרה חלוקת הכספים תוך הותרת הסך של 3,550 ₪, היה ברור לכל הצדדים כי היתרה שבקופת הכינוס נופלת בערכה

מהסכום הנתבע עבור עלות השיפוץ, ומשום כך הושגה ההבנה ביום 1.1.14 כי **טאטאט** הוא שיישא בתשלום זה.

## **דיון והכרעה**

טענות מקדמיות

31. אקדים ואציין כי כב' השופטת הר-ציון דנה בטענת הנתבעת לקיומו של **מעשה בית דין**, ובהתאם להחלטתה מיום 8.12.15 נקבע כי אין לראות בהחלטת בית המשפט בתביעה לצו עשה כמעשה בית דין המונע מהתובעים להגיש את התביעה דנן ולפיכך דין הטענה להידחות.

32. אשר לשאלת **סמכותו העניינית** של בית משפט זה לדון בתביעת אחריות של כונס נכסים שמונה על ידי בית הדין הרבני.

קיומה והיקפה של אחריות אישית של כונס נכסים לא הוסדרה בחוק. **בר"ע 74/86 אתא טכסטיל בע"מ (בכינוס נכסים) נ' לוי שטראוס בע"מ, פ"ד מ(2) 301** נדונה השאלה האם ניתן להגיש תביעה נגד חברה שמונו לה כונסי נכסים בכל בית משפט או שמא יש צורך לפנות לבית המשפט המפקח על כינוס הנכסים. בפסק הדין מבהיר בית המשפט העליון כי אין הוראה בחוק המונעת פתיחת הליך כנגד כונס נכסים ללא היתר מבית המשפט שמינהו, בדומה להסדר המיוחד שנקבע להליך הפירוק, ועל כן אין מניעה עקרונית להגשת התביעה נגד כונס הנכסים בכל בית משפט לו הסמכות העניינית לדון בעניין.

הלכה זו צוטטה בפסק הדין המנחה בעניין **פש"ר (מחוזי ת"א) 40/97 אילן שביט נ' רביב עמק חפר תשתיות ובניה (1982) בע"מ (16.06.1999)** הנסוב על השאלה היכן צריכה להתברר תביעה אישית כנגד מנהל מיוחד בשל פעולותיו בתקופת הקפאת הליכים. בפסק הדין קובע כב' השופט לויט כי שאלת הסמכות של המנהל המיוחד כפקיד בית משפט היא קרדינליות בתביעה אישית בקשר לתפקידו ולפיכך תביעה כזו צריכה להתברר בפני בית המשפט שמינהו או שהממנה יתיר לנושה להגיש תביעה מתאימה בבית משפט אחר.

קביעה זו חלחלה לפסיקת בתי המשפט והובילה להלכה שנקבעה **ברע"א 9227/12 עו"ד שי גרנות כונס הנכסים נ' שפיזר רות (27.08.2013)**, ולפיה, בית משפט של חדלות פירעון אשר ליווה בהחלטותיו את בעל התפקיד ואישר את פעולותיו הוא הפורום הנאות לביורר תביעה אישית כנגדו. הלכה זו מבוססת לא רק על טעמי יעילות והיא נועדה למנוע אפשרות של מתן החלטות סותרות שעה שבית משפט של פירוק אישר פעולה מסוימת של בעל תפקיד ובית משפט אחר יסבור כי ראוי היה לבעל התפקיד להימנע מאותה פעולה, או כי בעל התפקיד התרשל בביצוע הפעולה, למרות שכל העובדות הרלוונטיות הובאו בשעתו בפני בית משפט של פירוק.

לאור פסיקה זו נטיית בתי המשפט היא להתייחס בזהירות לתביעות אישיות כנגד בעלי תפקיד תוך הדגשה כי רק מקרים חריגים יכנסו בדלת אמותיהם, ובכלל זאת מקום בו הוכחה פעולה בזדון, חריגה מסמכות או רשלנות רבתי. בפסק דין **גרנות** עמד כב' בית המשפט העליון על שיקולי מדיניות המטים לכיוון של ריסון בבוא בית המשפט לאשר תביעה אישית כנגד בעל תפקיד, וביניהם אוזכר החשש מפני הרתעת יתר שתכשיל את מלאכת בעל התפקיד; הצפה של תביעות

אישיות ותביעות סרק כצעד טקטי; עליית פרמיית הביטוח המקצועי; הכבדה על עבודת בעל התפקיד ופגיעה בשמו הטוב.

אלא מאי? הלכת **שביט** המצוטטת בפסיקה זו אינה עוסקת במישרין בתביעה אישית כנגד כונס נכסים שבנדון, ונראה כי כאשר מתייחס כב' השופט לויט לאחריות כונסי נכסים מפנה הוא לע"א 56/68 סוכנות מכוניות לים התיכון בע"מ נ' מוסכי בריסטול בע"מ, פ"ד כ"ב(1) 598 בו נסמך כב' השופט זוסמן על פסק דין אתא ועל יסוד האמור בו קובע כי "נראה שאין הכרח לתבוע את כונס הנכסים דווקא בבית המשפט שמינה אותו".

33. מסקנה זו מתיישבת גם עם התכלית העומדת מאחורי ההלכות הנזכרות לעיל. עניינה של תביעה כנגד בעל תפקיד שמונה במסגרת הליכים של חדלות פירעון אינו דומה לעניינה של תביעה בגין רשלנות כונס נכסים שמונה לצורך מכירת נכס. אם כן, ברי כי השיקולים שהובילו להלכה זו אינם ישימים לענייננו, ובפרט כאשר מדובר בהגבלת זכות הגישה לערכאות של התובע. כך לשם המחשה עוסקת מרבית הפסיקה בטענות לקיומה של טעות בשיקול דעת בפעולות עסקיות שמבצע בעל תפקיד במסגרת הליך של פירוק או פשיטת רגל, כשמרכז הכובד הושם על טבעו של התפקיד הכרוך בקבלת החלטות תחת סד זמנים לחוץ. לבית המשפט של חדלות פירעון המומחיות המיוחדת להכריע באיזון הנדרש בנסיבות אלה מתוך היכרותו עם מכלול האינטרסים השונים.

לכך מצטרפת העובדה כי במקרה דנן אין מדובר בתיק שעודנו מתנהל בבית המשפט שמינה את הנתבעת (בית הדין הרבני) אם כי בהליך שהסתיים עם השלמת מלאכת הכינוס, וכי אין בתביעה של החייב אלא בתביעתם של הנושים. כך גם רובן המכריע של העובדות הדרושות להכרעה בענייננו אינו שנוי במחלוקת ואין מדובר בבירור פרשני של החלטות ואישורים שניתנו על ידי בית הדין הרבני שמינה את הנתבעת (השוו: ת"א 510-04-07 מרים שרף נ' עו"ד אמציה שצקי (09.02.2012)).

אשר לסמכותו העניינית של בית משפט זה לדון בטענות להפרת חובת אמונים של בעל תפקיד. צודקת הנתבעת בטענתה כי הסמכות לדון בתביעה המבוססת על הפרת חובותיו של בעל תפקיד מכוח הוראות חוק הנאמנות תשל"ט-1979 מסורה לבית המשפט המחוזי (סעיף 37) וזהו גם הפורום הנכון והראוי לבירור תביעה זו. אלא שלא כל אימת שהתובע מעלה טענת נאמנות בכתב התביעה תהא הסמכות נתונה לבית המשפט המחוזי ויש להבחין בין הליכים הקשורים למוסד הנאמנות לבין טענות שעניינן יחסי נאמנות הנובעים משליחות (ע"א 8751/11 י.ב גלאור והשקעות בע"מ נ' יובל איתי (3.10.2013)).

מעיון בכתב התביעה המתוקן עולה כי טענות התובעים שייכות למישור הנזיקי והחוזי, והן מועלות במסגרת תביעה כספית להבדיל מעתירה לחיוב בעל תפקיד לפעול בהתאם לכתב נאמנות או ביצוע פעולות בנכס שעליו מונה. מה גם שלא מצאתי בנוסח כתב התביעה עילה לפי חוק הנאמנות.

**לאור כל האמור לעיל הגעתי למסקנה כי לבית משפט זה נתונה הסמכות לדון בתביעה כנגד הנתבעת.**

34. התובעים סומכים אדני תביעתם על עילות שונות בתחום הנזיקי והחוזי וביניהן הפרת חובת נאמנות, רשלנות, שליחת יד, הטעיה, גרם הפרת חוזה והפרת חובה חקוקה; אפתח הילוכי בעילה המרכזית שבבסיס התביעה היא עוולת הרשלנות.

הלכה ידועה היא כי על הנתבעת, בכובעה ככונסת הנכסים, חלה חובת זהירות מושגית כלפי כל הצדדים המעורבים בכינוס כמו גם כלפי בית הדין שמינה אותה.

בהינתן חובה מושגית יש לבחון קיומה של חובה בנסיבות הקונקרטיות לפי אמות המידה שנקבעו לעניין עוולת הרשלנות (סעיפים 35 ו-36 לפקודת הנזיקין). חובת הזהירות הקונקרטית הינה פועל יוצא של 'מבחן הצפיות' המורכב משני פנים: הצורך לצפות 'נורמטיבית' והיכולת לצפות מבחינה 'טכנית' את הסיכון שנגרם כתוצאה מהתנהגות המזיק במועד קרות הדברים.

נקודת המוצא לצורך בחינת הצפיות מצויה במעמדו המיוחד של כונס הנכסים המשמש כזרוע הארוכה של בית הדין שמינהו המחייב אותו באחריות מוגברת כלפי בעלי הנשייה בכספי הכינוס. חלק אינהרנטי מאחריותו של הכונס היא החובה לפעול באובייקטיביות, בהגינות, ברמת מקצועיות ראויה ולאחר הפעלת שיקול דעת זהיר.

35. ומהתם להכא אני סבור כי בנסיבות המקרה דנן קמה לנתבעת חובת זהירות קונקרטית כלפי התובעים.

הכרה בחובת זהירות קונקרטית של הנתבעת כלפי התובעים מתכתבת עם הציפייה מכונסת נכסים 'סבירה' לנהל באופן זהיר וקפדני את הכספים שבקופת הכינוס, באופן שלא תיגרע נשייתם. בהתחשב באחריות מוגברת זו ובנסיבות המקרה אני סבור כי הייתה לנתבעת את היכולת הפיסית והיה עליה לצפות מבחינה נורמטיבית את הסיכון של העמדת התובעים בפני קופת כינוס ריקה כשבידם פסק הדין המורה לנתבעת לשלם להם כספים מתוך חלקו של **טאטא** בכספי המכירה. ככונסת נכסים הייתה זו חובתה להגן על התובעים כבעלי נשייה אשר תבעו זכאותם ליהנות מפירות הכינוס לאחר שהמשכון שנרשם לטובתם על הדירה בוטל לצורך הליך מכירתה.

36. מושכלות ראשונים הם כי על בית המשפט לנקוט במשנה זהירות בעת הטלת חיוב אישי על בעל תפקיד, המשמש ידו הארוכה של בית המשפט, וזאת בשל החשש מפני הרתעת יתר שעשויה לשתק את הכונס מביצוע פעולות שבתחום סמכויותיו בלא מורא. אך לצד זאת נדרש איזון על מנת לעודד ניהול אחראי ומושכל של הכספים בקופת הכינוס ולהרתיע את הכונסים מפני פעולות פזיזות. כפי שהטעים זאת כב' השופט רובינשטיין ברע"א 7160/06 חנית ובטחון בע"מ נ' עו"ד עידן גולדנברג (26.3.2007), בקבעו כי בעל תפקיד מחויב לשקול לא רק את התכלית הישירה שלשמה מתבצע מימוש הנכס – העשרת קופת הכינוס – אלא גם להתחשב בגורמים אחרים המעורבים בתהליך, ובכלל זה בצדדים שלישיים וגורמים המעורבים בעניין.

ואקדים מסקנה לניתוח: לאחר שבחנתי את החומר שהונח בפני ואת טענות הצדדים שוכנעתי כי הנתבעת סטתה מסטנדרט ההתנהגות הנדרש מכונס נכסים 'סביר' ובתוך שכך הפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה.

מדו"ח הכינוס שהגישה הנתבעת ביום 18.3.13 ניתן להיווכח כי תמורת הדירה הועברה לנתבעת בשלוש העברות כמפורט להלן: סך של 75,000 ₪ ביום 27.2.12, סך של 68,000 ₪ ביום 29.2.12 וסך של 1,287,000 ₪ ביום 31.7.12. כספים אלו הופקדו בחשבון הנאמנות של קופת הכינוס.

מתוך סכום התמורה העבירה הנתבעת תשלומים לסילוק החובות שרצו על הדירה הכוללים תשלום בסך של 278,531.01 ₪ לפירעון תשלום המשכנתא ביום 8.8.12, סכום של 86,924 ₪ לתשלום שכר טרחתה ביום 21.12.12 וביום 19.9.12, סך של 870 ₪ לתשלום שכרו של מומחה בית המשפט ביום 13.11.12, וסכום של 1,056 ₪ בגין חובות מיסים ביום 17.12.12.

ביום 5.3.13 אישר בית הדין הרבני את בקשת הנתבעת והורה על חלוקת הכספים שבקופת הכינוס לצדדים למעט הסכום של 567,000 ₪.

כבר למחרת, ביום 6.3.13, העבירה הנתבעת לטאטא סכום של 260,958 ₪ (מחצית מהסכום שנותר בקופה לאחר הותרת 567,000 ₪ שהם 251,208 ₪ בצירוף דמי השימוש שנפסקו לו בסך 9,750 ₪).

37. ביום 7.3.13 ניתן פסק הדין על ידי בית המשפט לענייני משפחה. **לאור פסק הדין היה על הנתבעת לשייר בקופת הכינוס את מלוא הסכום שהותירה להבטחת תביעת התובעים** על מנת שניתן יהיה לגבות מחלקו של טאטא בתמורת המכירה את שווי עלות השיפוץ כפי שיוערך על ידי מומחה בית המשפט.

אך תחת זאת ביקשה הנתבעת לשחרר את הכספים שנותרו בקופת הכינוס לצורך ההליך בבית המשפט לענייני משפחה ולהותיר סכום של 178,000 ₪ למטרה זו. בית הדין הרבני אישר את חלוקת הכספים ביום 3.4.13.

38. הנתבעת טוענת כי היא לא התחייבה לשמור על הכספים שנועדו לכיסוי הוצאות עלות השיפוץ וכי לתפיסתה החיוב בפסק הדין בתשלום שווי השיפוץ הוטל על טאטא ישירות ולא על קופת הכינוס.

אין בידי לקבל טענה זו ולמען שלמות התמונה אביא את סיכום פסק הדין מיום 7.3.13 כלשונו, כדלקמן:

**7.1.1 הנתבעת ישלם מחלקו לתובעים מחצית מהסכומים הבאים:**

**80,080 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 1.9.00**

**86,520 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 7.3.01 ועד למועד תשלומם.**

**7.1.2 המומחה מטעם בית המשפט יקבע מהו שווי השיפוץ וסכום זה יתווסף לסכומים שעל הנתבע להשיבם לתובעים.**

**7.1.3 אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעים שכר טרחת עו"ד והוצאות משפט בסך 10,000 ₪" (ההדגשות שלי – א.ב.).**

ועניינו הרואות כי בית המשפט לענייני משפחה קבע כי טאטא ישלם מחלקו את סכומי ההלוואה שהוכחו בפניו ובנוסף יישום מומחה בית המשפט את עלות השיפוץ וסכום זה יתווסף לסכומים שעל הנתבע להשיבם לתובעים – דהיינו, לסכומים שעל טאטא לשלם מחלקו בקופת הכינוס.

39. הנתבעת נחקרה בעדותה על עמדתה הפרשנית המאבחנת בין כספי רכישת הדירה להוצאות מימון השיפוץ. ב"כ התובעים הקשה על הנתבעת וביקש כי תפנה בפסק הדין לקביעה עליה היא נסמכת אך הנתבעת לא ידעה להצביע על מקור שכזה (עמ' 29, שורות 8-13 לפרוטוקול). ותמוה בעיני מדוע סברה הנתבעת כי סעיף 7.1.2 של פסק הדין מחריג את החיוב הכספי בגין עלות השיפוץ באופן שטענתה יישא בו ישירות, בעוד שלפי עמדתה החיוב הכספי שבסעיף 7.1.3 לתשלום הוצאות המשפט לתובעים ישולם מחלקו של טענתה בקופת הכינוס.

למעלה מזאת, עיון בפרוטוקול הדיון שהתקיים בפני כב' השופט שוחט בבית המשפט המחוזי ביום 1.1.14 מעלה כי התובעים עתרו בתביעתם לבית המשפט לענייני משפחה בבקשה לסעד הצהרתי שיאפשר קיזוז של הזכויות שייקבעו בתביעה מול זכויותיו של טענתה בדירה ובהסתמך על המשכון שנרשם (סעיף 1 לכתב התביעה). בהמשך לכך הבהירו התובעים שאיפתם כי שווי ההלוואות ו/או המשכון יקוזזו משווי הדירה מחלקו של טענתה על מנת לאפשר לטענתה לפדות את חלקה (סעיף 16 לכתב התביעה).

לפי טענת התובעים סך כל הסכומים שהלוו לבני הזוג הינו \$150,000 והוא מורכב מהתשלומים ששולמו לצורך רכישת הדירה (לאחר הפחתת המשכנתא) והוצאות מימון השיפוץ.

כב' השופטת ז'יטניצקי-רקובר קיבלה בחלקה את טענת התובעים וקבעה כי התובעים מימנו את השיפוץ בדירה ונתנו כספים אלה כהלוואה אך לאור הפער הניכר בין הסכום הנטען בסך \$150,000 לבין גרסת טענתה כי עלות השיפוץ הסתכמה בסך 60,000 ₪ קבעה כי יש למנות שמאי מטעם בית המשפט להערכת שווי השיפוץ. ויושם הדגש כי כב' השופטת ז'יטניצקי-רקובר לא תחמה בפסק דינה את הגבולות להערכת שווי השיפוץ וסכום השמאות נותר לשיקול דעת המומחה.

משהתקבלה טענת התובעים כי כספי ההלוואה שלהבטחת פירעונה נרשם המשכון כללו את הוצאות מימון השיפוץ, ברי כי הסכום שיישום המומחה יפדה אף הוא מחלקו של טענתה בשווי הדירה. מסקנה זו מקבלת משנה תוקף מהחלטת השופטת ז'יטניצקי-רקובר מיום 29.6.15 אשר הפנתה לפסק הדין מיום 7.3.13 וציינה כי על טענתה לשלם מחלקו לתובעים את הסכומים המצוינים בו ושווי השיפוץ כפי שייקבע על ידי מומחה.

40. כך גם מקובלת עלי טענת התובעים כי ההסכמה אליה הגיעו הצדדים ביום 1.1.14 אינה מלמדת על הבנת התובעים כי עלות השיפוץ אינה חלק מהחיוב שהוטל על קופת הכינוס. ארבעת החלוקות הראשונות של כספי הכינוס היו בשנת 2013 כך שבמועד הדיון נותר בחשבון הכינוס סכום של 25,000 ₪ בלבד (עמ' 21, שורות 1-6, 19-22 לפרוטוקול). מה גם שביום 1.1.14 היה הליך תלוי ועומד בפני בית המשפט השלום בהרצליה להורות לנתבעת על השבת הכספים לחשבון הנאמנות.

41. ועתה ממה נפשך. הנתבעת אינה טוענת כי טעתה בפירוש פסיקתו של בית המשפט לענייני משפחה (עמ' 27, שורה 12 לפרוטוקול) ואף אם אומנם סברה הנתבעת בטעות כי החיוב הכספי בגין עלות השיפוץ לא הוטל על חלקו של טענתה, הרי, שלאור פנייתו של ב"כ התובעים למחרת פסק הדין ביום 8.3.13 בבקשה שלא תשחרר את הכספים עד לסיום מלאכתו של בית המשפט, היה מצופה מהנתבעת לפנות לבית הדין הרבני בבקשה למתן הוראות כפי שעשתה כן בתביעתם של בני הזוג.

42. זאת ועוד התרשמתי מהחומר שהונח בפני כי גם הנתבעת הייתה מודעת לכך שהתובעים הינם בעלי זכויות הראויות להגנה ויש לכבדם. כך הצהירה הנתבעת בדיון שהתקיים ביום 9.2.12 בבקשה לצו הגנה שהגישה כנגד התובע כי "הכספים יישארו בנאמנות עד להכרעה שיפוטית בכל ההליכים שבין הצדדים [...] ולאחר סיום כל ההליכים יתחלקו בין הצדדים על פי ההחלטות של בית המשפט".

באופן דומה מציינת הנתבעת בתגובתה לבקשה לביטול ההחלטה מיום 11.3.12 כי "נזק לעותרים לא יכול שייגרם מכיוון שמקום בו היה רשום ליכותם משכון על דירת מגורים יהיו כעת מזומנים המשקפים את מלוא שווי הדירה שיעמדו לרשותם אם וככל שיימצא ממש בטענותיהם" ובהמשך התחייבה כי "כונסת הנכסים תפקיד בנאמנות את הכספים (כמובן לאחר תשלום המשכנתא) ורק לאחר שתתברר תביעת הוריה של האישה בבית המשפט יחולקו הכספים".

בנוסף הבהירה הנתבעת בתגובתה בהליך שהתנהל בבג"צ "כשברור כי כספי הדירה יוחזקו בנאמנות עד לבירור שווי של המשכון אם וככל שהמשכון תקף".

לאור האמור אני סבור כי היה מצופה מהנתבעת שלא לפעול בכספי הכינוס שהותירה להבטחת זכויות התובעים ולהמתין עד לסיום ההליך עם השלמת פסק הדין לאחר שומת המומחה. כפי שהיטיבה הנתבעת עצמה לבטא זאת בחקירתה בציינה כי "בשעת אמת ביקשתי להיות זהירה ולשמור את ה-150,000 דולר שזה היה בתחילה סכום המשכון" (עמ' 24, שורות 10-5 לפרוטוקול). לכך מצטרפת העובדה כי הנתבעת כבאת כוחו של **סאטאט** ידעה על קשיו הכלכליים ועל חובותיו וכפי שהעידה " --- מימן את **סאטאט** במשך חודשים רבים", אשר בסופו של יום הוביל לבקשתו לפשיטת רגל (עמ' 27, שורה 6 לפרוטוקול).

והדעת נותנת כי התובעים סמכו על הנתבעת מתוקף תפקידה ומעמדה המחייבים אותה לשמור על הגינות ונאמנות כלפי המעורבים בהליך הכינוס ולאור מצגיה כי תגן על האינטרסים שלהם כבעלי נשייה. ופשיטא כי חלוקת הכספים בשלב זה אינה מתיישבת עם אחריותה המוגברת לפעול באופן קפדני וזהיר ולהביא בפני בית הדין הרבני את מכלול הנסיבות **תוך הבאת עמדת ב"כ התובעים בטרם חלוקת הכספים**.

על כן, משלא פעלה בדרך זו סטתה הנתבעת מסטנדרט הזהירות הראוי שנדרש ממנה במעמדה כ-officer of the court, וכפועל יוצא הערימה על התובעים קשיים בלתי סבירים להיפדות את הסכום שנפסק לטובתם באופן המאין את זכויותיהם שעל שמירתם הייתה אמונה. מסקנה זו עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי לעודד את כונסי הנכסים לפעול בצורה מושכלת בנכס שבאחריותם ולהרתיע מפני פעולות פזיזות.

ועוד אוסיף כי לא מצאתי בטיעוני הנתבעת הצדקה לשלילת זכאותם של התובעים להפרשי ההצמדה והריבית שנפסקו להם, כאשר מדובר בכספים שהופקדו בנאמנות להבטחת תביעת נשייה, ואף אם סברה הנתבעת כי הדין עמה אין בכך כדי להצדיק את הגבלת הסכום באופן שלא יאפשר לתובעים להיפרע חובם במידה ויפסקו להם הפרשי הצמדה וריבית. אף אם סברה הנתבעת כי תביעת התובעים לפסיקת הפרשי הצמדה וריבית מופרכת ועל כן לא תתקבל, אין בהנחה או סברה זו כדי להצדיק את החלטתה לייחד בקופת הכינוס סכום בגובה שווי המשכון בלבד מבלי

לשייר כספים עבור מלוא הסעד המבוקש. והדבר דומה לנאמן שנטל על עצמו התחייבויות כלפי צדדים שלישיים מבלי שבקופתו יהיו הסכומים הדרושים לצורך כך וזאת בהסתמך על "תחזית" שהתבדתה.

43. לא מצאתי ממש בניסיונה של הנתבעת לתלות האשם בחלוקת הכספים טרם עת במחדל לכאורה מצד ב"כ התובעים אשר לא הטיל עיקול על הכספים. ב"כ התובעים התריע לאורך כל ההליכים שהתנהלו בין הצדדים על הצורך להותיר בקופת הכינוס סכום בגובה שווי המשכון ו/או ההלוואות עד שבית המשפט לענייני משפחה יסיים מלאכתו. בתוך שכן פעל ב"כ התובעים להגשת בקשות לעיכוב ביצוע וערעורים על החלטות החלוקה של בית הדין הרבני (ועמ' 27, שורות 28-29 לפרוטוקול) ודומה כי הוא לא שקט על השמרים והקפיד להשמיע עמדתו ביחס לפעולות הנתבעת בהליך הכינוס.

44. הנתבעת עומתה בחקירתה הנגדית עם הטענה כי היא לא אפשרה זכות תגובה לב"כ התובעים טרם הגשת הבקשה לחלוקת הסכום של 567,000 ₪ אשר צורפה לדו"ח הכינוס, על מנת שיהיה בידו להביע עמדתו בעניין. בתשובתה לשאלה זו אישרה הנתבעת כי היא הודיעה לב"כ התובעים על החלוקה המבוקשת רק לאחר שהגישה את הבקשה לבית הדין הרבני (עמ' 27, שורות 18-20 לפרוטוקול).

אך אף לו היה מקום להטיל עיקול על כספי התמורה לאחר ביטול המשכון אני סבור כי אין בכך כדי להקהות את התרשלות הנתבעת בחלוקת הכספים הפזיזה. כל שכן כאשר היה ידוע לנתבעת על קיומו של החוב הנטען וכי המשכון שנרשם להבטחתו בוטל לצורך מכירת הדירה ובהתאם לבקשתה חרף התנגדות ב"כ התובעים.

45. הנתבעת סומכת הגנתה על העובדה כי חלוקת הכספים מתוך קופת הכינוס נעשתה באישור בית הדין הרבני ולאחר שעיין בפסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה. טענה זו דינה להידחות.

מקובלת עלי הדעה כי תפקידו של כונס הנכסים אינו תפקיד טכני של ביצוע הוראות בית הדין שמינה אותו ומדובר בתפקיד הכורך עמו ביצוע פעולות מהותיות. משום כך הנתבעת אינה יכולה לפטור עצמה מאחריות על ידי הסתמכות על אישורו של בית הדין.

לא מן הנמנע כי בעל תפקיד שקיבל אישור בית המשפט שמינה אותו יפעל ברשלנות שנעלמה מעיניו של בית המשפט ועל כן הנתבעת אינה יכולה לחסות בצלן של האישורים שקיבלו בקשותיה מבית הדין הרבני. היה על הנתבעת בנסיבות המקרה להותיר בקופת הכינוס סכום שיהיה בו לכסות את הסכום שיפסק לתובעים אם יזכו בתביעתם עד לסיום ההליך, כפי שאף עשתה לעניין תביעתם של בני הזוג אברמוב. לו עשתה כן, לא הייתה יוצאת תקלה תחת ידה.

יחד עם האמור אבהיר כי לא מצאתי בפעולותיה של הנתבעת בנסיבות העניין משום הטעייה של בית הדין הרבני, ולא שוכנעתי כי הנתבעת הסתירה מידע רלוונטי מעיניו.

46. טרם סיום אציין כי לא נעלמה מעיני טענת הנתבעת באשר לחוסר אמינותו של התובע אשר לא חסכה שבט לשונה בנוגע לעדותו.

הנתבעת מפרטת בסיכומיה כי מלבד סיסמאות סתמיות שנזרקו לחלל העולם לא ידע התובע להשיב על השאלות שנשאל וכאשר השיב לא ידע לנקוב בתאריכים, לא ידע את תוכנו של הסכם הגירושין ומה הייתה פסיקת בג"צ, לא ידע להצביע על פעולה לא תקינה המיוחסת לנתבעת, לא ידע מהו הסכום שנפסק לטובתו בבית המשפט לענייני משפחה, ואגב תשובותיו המבולבלות הבהיר כי הוא סובל "משכחה" ובא כוחו אף הצהיר לפרוטוקול כי התובע אובחן כמי שסובל מפיגור קל.

כפי שמשקף מפרוטוקול דיון ההוכחות עדותו של התובע לא הייתה סדורה ולא קוהרנטית ובמהלכה הבהיר התובע כי הוא סובל משכחה על מנת לספק הסבר לריבוי תשובותיו כי אינו זוכר (עמ' 15, שורה 3 לפרוטוקול) ולקראת סיומה הבהיר ב"כ התובעים כי התובע אובחן כסובל מפיגור קל (עמ' 16, שורה 26 לפרוטוקול). יחד עם זאת, אינני סבור כי כשלה דרכם של התובעים להוכחת תביעתם בשל הרושם שהותיר התובע בעדותו ומאחר ובית המשפט חי מהמסמכים שהונחו בפניו שאינם שנויים במחלוקת בין הצדדים לא היה בכך כדי לגרוע מערכם הראייתי.

47. אשר לעילה החוזית אציין כי התקשיתי למצוא אחיזה לטיעונים של התובעים כי הנתבעת התחייבה מולם באופן אישי, זאת להבדיל מהצהרותיה בפני התובעים בכובעה כבעלת תפקיד.

48. נוכח המסקנה והתוצאה אליה הגעתי לא ראיתי מקום לדון ביתר העילות המשפטיות החלופיות, שכן רשלנות הנתבעת הוכחה במידה הנדרשת ודי בה כדי לחייב אותה בפיצוי התובעים.

## **סוף דבר**

49. לאור כל המקובץ לעיל אני מקבל את התביעה ומחייב את הנתבעת לשלם לתובעים סך של ₪ 123,000 כשסכום זה נושא ריבית והצמדה כדין מיום 15.9.03 ועד התשלום המלא בפועל. הנתבעת תישא בהוצאות התובעים ובשכר טרחת עו"ד בסכום כולל של ₪ 10,000 בתוספת מע"מ כדין.

ניתן היום, ג' אלול תשע"ז, 25 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.

אריאל ברגנר, שופט